

המגדל הגבוה

לפני שנים רבות, בארץ לא רחוקה מכאן, חי סולטן בשם בודצ'אק השלישי ובתו הנסיכה בשם מאאלבה. הם חיו בארמון, כפי שנהוגים לחיות סולטנים ונסיכות אחרים, אך הארמון שלהם היה שונה מכל ארמון אחר שראיתם אי-פעם. היו לו ארבעה מגדלים, אחד גדול משני. המגדל הראשון היה גבוה כמו העץ הגבוה ביותר בעולם. המגדל השני היה גבוה פי שניים מהראשון. המגדל השלישי היה גבוה פי שניים מהשני והמגדל הרביעי היה כל כך גבוה שלא ניתן היה לראות את הראש שלו. איש בכל הארץ לא ידע מה גובהו של המגדל הרביעי. ובאמת, הארמון היה ישן כל כך שאיש בכל הארץ לא זכר מתי הוא נבנה ומי בנה אותו. לסולטן בודצ'אק היה הכל מה שרק חיים יכולים להעניק. היו לו פילים רבים כל כך שיכול היה לרכב על פיל אחר בכל יום מימי חייו. היו לו משרתים כה רבים שרק עשרה החשבונאים הטובים ביותר

בארץ יכלו לחשב ביחד כמה משרתים יש לו. מכל דבר אחר היה לו עוד יותר. ורק דבר אחד חסר לו - לא היה לו בן. כלומר בארץ בו שלט בודצ'אק ושנקרא ארץ אגלומפה, לא היה נסיך יורש. כמו כל האבות אחרים גם הסולטן האמין שמאאלבה בתו הנסיכה היא בחורה היפה, החכמה, הספורטיבית ביותר בכל העולם. בקיצור, הוא האמין שהיא הבחורה הטובה ביותר שנולדה אי-פעם או שתיוולד אי-פעם. מאחר שהנסיכה הגיעה לפרקה והגיע זמן שתינשא, הוא רצה שהיא תינשא לאדם הטוב ביותר בעולם כולו. והיה עוד דבר אחד שהסולטן רצה. הוא רצה לדעת עד לאן מגיע המגדל הגבוה ביותר של ארמונו, ומה נמצא בראש שלו. לכן הסולטן בודצ'אק הוציא מנשר לכל הארץ אגלומפה והזמין את האנשים הטובים ביותר לבוא ולנסות להשיג את ידה של בתו. הוא הודיע שהם חייבים להיות חכמים במיוחד, יפים להפליא ומה שחשוב ביותר, חזקים מאוד. כל אלה יתחרו זה מול זה בחמתם, ביופיים ובכוחם. זה שינצח יעלה

אז אל המגדל. אם יגיע לראש שלו וימצא מה נמצא שם, יוכל להתחתן עם הנסיכה מאאלבה ויעשה לנסיך של ארץ אגלומפה.

ביום התחרות הגיעו לארמון בחורים רבים ביותר, כולם חכמים, יפים וחזקים. התחרות הייתה עזה. היא נמשכה יום שלם ונראה תחילה שתמשך גם בלילה, אך בכל זאת בסוף היום הוכרז על מנצח. היה זה גאראגאלון מגאנט. הוא היה חכם כמו שועל, יפה כמו חתול וחזק כמו פיל. הוא פנה לסולטן וביקש את ידה של מאאלבה. "לאט לך" אמר סולטן בודצ'אק השלישי "עדיין לפניך מבחן אחד."

"מה שרק תדרוש" אמר גאראגאלון מגאנט "אני די חכם, מספיק יפה וחזק כדי להצליח בכל דבר שרק יעמוד לפני."

הסולטן גירד את זקנו הקטן ואמר "נראה. אני רוצה שתעלה על המגדל הגבוה ביותר של הארמון ותספר לי מה נמצא בראשו."

"ראה את הדבר כעשוי כבר, הו סולטן" אמר גאראגאלון מגאנט "אני חכם, יפה וחזק מספיק כדי להתגבר על כל קושי."

"אבל כשאתה עולה לשם, עליך לשאת את בתי כל הדרך. היא תספר לי האם הצלחת במשימה או לאו."

"כך אעשה" ענה גאראגאלון מגאנט "אני חכם, ויפה..". אבל הסולטן הפסיק אותו "מוטב שתשמור על כוחותיך גאראגאלון" אמר "זו דרך ארוכה." גאראגאלון נכנס לארמון. אכן, כולם שם הודו שהוא אדם החכם, היפה והחזק ביותר שראו אי-פעם. "עד ראש המגדל" הזכיר לו הסולטן בודצ'אק. גאראגאלון מגאנט לקח את הנסיכה מאאלבה על ידיו והתחיל לעלות במדרגות. הסולטן הקשיב לקולות צעדיו שנשמעו כל פעם גבוה יותר על גרם המדרגות. קול הצעדים נעשה חלש יותר ויותר עד שלא ניתן היה לשמוע אותו בכלל.

עברה שעה. אחר כך שעתיים. ועוד שעתיים. כולם הקשיבו אך לא שמעו קול צעדים. עוד שעתיים

עברו. אחר כך עוד ארבע. השמש שקעה. ועלתה שוב.

"הם בוודאי כבר בראש המגדל" אמר הסולטן ליועציו. אך אז נשמעו קולות של צעדים. הם נעשו חזקים יותר ויותר עד שבגרם המדרגות הופיע גאראגאלון מגאנט והנסיכה מאאלבה. שניהם היו עצובים מאוד.

גאראגאלון דיבר ראשון. "נכשלתי, הו סולטן. זה גבוה מדי אפילו בשבילי. ספרתי את המדרגות עד שלא יכולתי לספור יותר. הלכתי עד שלא יכולתי ללכת יותר. הייתי חכם ויפה וחזק מספיק, אבל לא מספיק כדי לעלות על כל המדרגות האלה. אני מחזיר לך את הנסיכה ועוזב את הארמון." גאראגאלום נראה כל כך עצוב שאיש לא העז לומר מילה.

*

עברה שנה ושוב ערך הסולטן בודצ'אק את התחרות. באו רבים, אך לא רבים כל כך כמו שנה קודם. היפה ביותר, החזק והחכם הוצג לפני הסולטן. שמו היה הנט מהרלאגון. הוא היה להוט

מאוד ומיהר מאוד. "באתי להתחתן עם הנסיכה מאאלבה" הודיע הנט.

"אבל קודם אתה צריך לטפס..." התחיל לדבר הסולטן.

"...לראש המגדל הגבוה ביותר" גמר מהר הנט מהרלאגון.

"ואתה צריך לשאת..." התחיל הסולטן.

"...את הנסיכה מאאלבה על הידיים" סיים הנט מהרלאגון "שנה שלמה התאמנתי בריצה במדרגות תוך נשיאת בחורות. לא אכשל במשימה". והוא מיד הרים את הנסיכה מאאלבה, רץ לארמון והתחיל לטפס על מדרגות המגדל.

הוא עלה ועלה עד שאיש למטה לא יכול היה לשמוע את קול דריכת רגליו. עבר יום. אחר כך יומיים. אחר כך שלושה ימים, ועוד שבוע. בסוף הנט מהרלאגון והנסיכה מאאלבה הופיעו שוב למטה.

"מה ראיתם?" שאל הסולטן בודצ'אק.

"מדרגות" ענה לאט מאוד הנט מהרלאגון "מדרגות, מדרגות ועוד מדרגות. למגדל הזה אין ראש.

המדרגות הן ללא סוף. " הנט מהרלאגון הניח את הנסיכה ועזב את הארמון לאט, לאט.

*

גם בשנה אחרי כן התקיימה התחרות, אבל עכשיו באו רק מעטים. בכל הארץ שמעו על הכישלון של גאראגאלון מגאנט ושל הנט מהרלאגון. אך אחד מהאנשים שבאו היה חכם יותר, יפה יותר וחזק יותר מאשר הנט וגאראגאלון יחד. שמו היה מוריק-רגל-הצבי. הוא זכה בתחרות בקלות רבה ולא התעכב על שיחות עם הסולטן. הוא הרים מיד את הנסיכה מאאלבה, רץ לארמון והתחיל לטפס כמו.. כמו.. כמו צבי במדרגות. הוא רץ מהר יותר מאשר סוס המהיר ביותר. הוא טיפס למעלה מהר יותר מכל ציפור ולפני שמישהו יכול היה בכלל לשמוע את צעדיו הוא היה גבוה מדי בכדי שצעדיו ישמעו.

"אם הוא לא יעשה זאת" אמר הסולטן בודצ'אק, "איש לא יוכל לעשות זאת."

עבר יום. עבר שבוע. אחר כך חודש. אביב הפך לקיץ וקיץ לסתיו ואחרי שרבים כבר שכחו לגמרי

על מוריק-רגל-הצבי והנסיכה מאאלבה, הם חזרו מהמגדל. כן, גם מוריק נכשל.

"הו סולטן" אמר מוריק המתנשם בכבדות "המגדל שלך עולה כנראה עד סוף השמיים. טיפסתי במדרגות שמספרן כמו מספר כוכבים בשמיים ועדיין לא הגעתי לראש המגדל. הוא לא ניתן להשגה." ומוריק עזב את הארמון.

*

בשנה הבאה רק אדם אחד הופיע לתחרות. קשה היה לקרוא לאדם כי היה רק בן חמש-עשרה, בדיוק כמו הנסיכה מאאלבה. שמו היה פאסטפאזול, הבן הצעיר של סוחר שטיחים. הוא לא היה חזק כמו גאראגאלון או הנט או מוריק. הוא היה צעיר מדי כדי להיקרא יפה, למרות שבעיני הנסיכה מאאלבה מצא חן. וכמה חכם היה...? זה עוד יסופר.

פאסטפאזול לבש מכנסיים חומים פשוטים וחולצה חומה קלה. על גבו נשא שקית חומה קטנה. פאסטפאזול הציג את עצמו לפני הסולטן "מאחר שאני היחד שבא להתחרות" אמר "אני כנראה

הטוב ביותר. לכן" הוא המשיך "אני מבקש את ידה של הנסיכה מאאלבה.

"לפי הכללים אתה צריך לטפס קודם לראש המגדל הגבוה ביותר שבארמון" אמר הסולטן בודצ'אק.

"ולשאת אתי את בתך" הוסיף בגאווה פאסטפאזול.

"אבל אתה רק נער!" אמר הסולטן "איך תוכל

לטפס לראש המגדל כשאנשים חזקים כמו

גאגראגאלון, הנט ומוריק לא הצליחו בכך?"

"לפי הכללים, הו סולטן, מותר לי לנסות" ענה

פאסטפאזול.

הסולטן התייעץ עם החכמים שלו. הם קראו את

הכללים בקפידה וראו שהם אומרים בבירור שכל מי

שזוכה בתחרות יכול לנסות לטפס למדרגות

המגדל. לכן הסולטן חייב היה לתת לפאסטפאזול

לנסות. "אתה יכול לנסות" אמר הסולטן המיואש.

אך הנסיכה מאאלבה לא נראתה מיואשת. משהו

בפאסטפאזול נתן לה תקווה. וחוץ מזה הוא מצא

חן בעיניה, כפי שאמרתיו כבר קודם.

"טוב" אמר הסולטן בודצ'אק "אם תרצה לעלות,

עלה. אל תעמוד כאן יום שלם."

פאסטפאזול הרים את הנסיכה מאאלבה באיטיות.

היא לא הייתה כבדה, אך הוא בקושי יכול היה

לשאת אותה. הוא הלך אתה למדרגות וצעד אחרי

צעד התחיל לעלות. הוא היה צריך לנוח על כל

מדרגה שלישית. האנשים למטה שמעו את צעדיו

הכבדים "טומפ, טומפ, טומפ, כשעלה שלוש

מדרגות. אחר כך לא שמעו כלום כשהוא נח. זה

לקח זמן ובסוף כולם התעייפו והלכו להם. אחר כך

גם הסולטן התעייף והלך תוך נענוע ראש.

וברגע שפאסטפאזול שמע כי הסולטן הלך הוא

הוריד את השק החום הקטן מגבו. הוא פתח אותו

והוציא משם שטיח קטן. השטיח היה אדום ברובו

אבל היו לו פסים כתומים, נקודות צהובות וגדילים

כחולים בהיקף. הוא שם את השטיח על הארץ

והתיישב עליו יחד עם הנסיכה מאאלבה. "עוף

לראש המגדל!" הוא ציווה. השטיח התרומם ועף

בגרם המדרגות. תחילה הוא עף לאט. אחר כך

הגביר את המהירות. הוא התחיל לעוף מהר יותר

ויותר ובסוף עף כל כך מהר שהנסיכה מאאלבה לא

יכלה להרגיש שהוא נע בכלל. מעלה, מעלה,

מעלה. מעל המקום בו עצר גאראגאלון מגאנט.
מעל המקום שבהן עצר הנט מהרלאגון. מעל
המקום בו עצר בסוף מוריק-רגל-הצבי. מעל
המדרגות שעליהן איש עוד לא דרך. ובסוף השטיח
עצר בראש המגדל.
שם עמדה דלת עץ גדולה, כהה, עם מקש דלת
בצורת ראש סוס.
"הנה הגענו, הנסיכה" אמר פאסטפאזול "הקישו
בדלת ונראה אם מישהו בבית."
הנסיכה מאאלבה הקישה. לא קרה כלום. היא
הקישה שנית, הפעם חזק יותר. "המתינו רגע!"
נשמע קול "שמעתי בפעם הראשונה." הדלת
נפתחה ועמד בה אדם נמוך בעל זקן ארוך ולבן,
שהגיע עד האדמה. "חשבתי שלא תגיעו לעולם"
הוא אמר. אחר כך הסתכל עליהם היטב ושאל "מי
אתם?"
"אני פאסטפאזול" ענה פאסטפאזול "וזו הנסיכה
מאאלבה."
"מעולם לא שמעתי עליכם" אמר האיש הזקן. הוא
נראה נבוך.

"ומי אתה?" שאלה הנסיכה מאאלבה.
"אני טלי-בונה-מגדלים" ענה טלי-בונה-מגדלים תוך
קידה עמוקה "אני אדריכל של הסולטן בודצ'אק
הראשון."
"זה היה סבא רבא שלי" קראה הנסיכה מאאלבה.
טלי נראה מודאג. "אם כך, אני כאן כבר הרבה
מאוד זמן! הבטחתי לסולטן בודצ'אק הראשון
שאבנה לו את המגדל הגבוה ביותר בעולם. ובניתי
אותו כל כך גבוה שלא יכולתי לרדת."
"אנחנו ניקח אותך למטה על השטיח המעופף שלי.
אבל קודם ספר לנו דבר אחד."
"מה שרק תשאל" ענה טלי-בונה-מגדלים.
"מה נמצא כאן?" שאלו פאסטפאזול והנסיכה
מאאלבה בעת ובעונה אחת.
"אלה חדרי המשחקים הגדולים והטובים ביותר
שבכל העולם" אמר טלי בגאווה "הם מלאים
משחקים, צעצועים וחיות מחמד כפי שרק אדם יכול
לחלום. יש כאן גולות גדולות כמו בתים. יש כאן
פילי נדנדה. יש כאן אלף גורי כלבים ואלף
חתלתולים ואלף דגי זהב. יש כאן יותר כדורי

משחק מאשר מישהו יכול לשחק. וזה רק בחדר הראשון. בניתי את חדרי המשחקים האלה עבור הנסיכה בילאהמה, בתו של הסולטן בודצ'אק הראשון."

"זו סבתא שלי!" קראה הנסיכה מאאלבה. "כנראה לא בניתי אותם די מהר" אמר טלי בעצב. "אין דבר" אמר פאסטפאזול "אני בטוח שיש עוד הרבה ילדים שישמחו לשחק כאן."

ואז פאסטפאזול, הנסיכה מאאלבה וטלי-בונה-מגדלים עלו על השטיח המעופף וירדו עליו למטה לרגלי המדרגות. למעשה הם עצרו עוד קצת לפני, איפה שלא יכלו לראות אותם.

פאסטפאזול קיפל בשקט את השטיח ושם אותו שוב בשק הקטן שלו. ואז לקח את הנסיכה ונשא אותה עד לרגלי המדרגות.

"הלו!" קרא "אין כאן איש שיקבל אותנו?" סולטן בודצ'אק ועוד אנשים אחדים ניגשו לפאסטפאזול והנסיכה מאאלבה. "ויתרתם כל כך מהר?" שאל הסולטן.

"לא, הו סולטן" אמר פאסטפאזול "הגענו לראש המגדל." "זה לא יתכן" אמר הסולטן "עליתם רק לפני שעות אחדות."

"היינו בראש המגדל" חזר על דבריו פאסטפאזול. "זו אמת?" שאל הסולטן את הנסיכה מאאלבה. "כן" ענתה הנסיכה "אבל אל תשאל אותי. תשאל אותו" והצביע מאחוריה.

אז הופיע טלי-בונה-מגדלים לרגלי המדרגות. "אכן זו האמת" אמר טלי-בונה-מגדלים. "אגב" הוסיף כשהוא מביט על הסולטן בודצ'אק השלישי "אתה נראה בדיוק כמו סבא שלך."

*

באביב פאסטפאזול והנסיכה מאאלבה התחתנו. פאסטפאזול נהיה לנסיך ואחרי זמן גם לסולטן. היו לו ולנסיכה מאאלבה ארבעה ילדים, שני בנים ושתי בנות. הילדים רכבו כל יום על השטיח המעופף לראש המגדל ושיחקו בחדרי המשחקים. הם שיחקו בכדורים, אך מעולם לא הצליחו לשחק בכל הכדורים שהיו שם.